

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/19/2016
Identifikačné číslo spisu: 3015200732
Dátum vydania rozhodnutia: 20.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3015200732.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Soni Langovej a JUDr. Jozefa Milučkého v právnej veci navrhovateľov: 1/ Ing. P. P. G., Z., 2/ Ing. W. G., Z., 3/ A. K., G., 4/ W. K., G., 5/ X. A., Z., 6/ A. A., Z., 7/ X. B., D., 8/ Ing. A. B., D., 9/ Mgr. M. M., A., všetci právne zastúpení: GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., advokátska kancelária, 1. mája 173/11, Trenčín, proti odporcovi: Mesto Trenčín, Mierové námestie 2, Trenčín, za účasti: Z. I., Z., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. UP-PZ/2015/32999/90692 zo dňa 11. augusta 2015, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 14Sp/31/2015-63 zo dňa 16. februára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 14Sp/31/2015-63 zo dňa 16. februára 2016 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Ďalšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. UP-PZ/2015/32999/90692 zo dňa 11. augusta 2015, ktorým bolo v zmysle § 5 Občianskeho zákonníka (ďalej len „O.z.“) rozhodnuté tak, že ďalší účastník je povinný v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia zabezpečiť, aby nedochádzalo k prenikaniu oviec na pozemky navrhovateľov.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že v predmetnej veci nebolo medzi účastníkmi sporné, že v čase rozhodovania odporcu o návrhu navrhovateľov na poskytnutie ochrany podľa § 5 Občianskeho zákonníka ďalší účastník choval na vymedzených pozemkoch ovce v počte asi 160 kusov. V čase

rozhodovania prvostupňového súdu tam už žiaden chov nebol. Súčasne bolo zrejmé, že ďalší účastník choval ovce na danom mieste už od apríla roku 2014, teda dlhšie ako rok pred podaním návrhu na začatie konania. Krajský súd poukázal na to, že spôsoby špecifickej právnej ochrany poskytovanej podľa § 5 O.z. zodpovedajú povahe a funkcii občianskoprávných vzťahov a vyplývajú priamo zo znenia tohto zákonného ustanovenia. Je zrejmé, že v danej veci nie je možné, aby správny orgán situáciu vyriešil tak, že by jednému z účastníkov úplne zakázal chov oviec alebo mu nariadil, že ich má chovať len nejaký presný určený počet. Takýto zákaz by nemohol byť vyslovený ani v občianskoprávnom konaní, ktoré by prípadne iniciovali navrhovatelia žalobným návrhom na ochranu pred týmito imisiami podľa § 127 O.z. Aj v takomto konaní by bol povinný subjekt zaviazaný na zdržanie sa presne vymedzeného rušivého konania pri chove oviec. Je zrejmé, že takýto výrok o zákaze resp. obmedzení chovu, by nezodpovedal občianskoprávnemu charakteru vzťahov medzi účastníkmi a zasahoval by neprimerane a bez opory v zákone do vlastníckeho práva ďalšieho účastníka. Krajský súd uviedol, že výrok napadnutého rozhodnutia je formulovaný dostatočne určito a zrozumiteľne. Správny orgán nemohol určiť ako konkrétne má ďalší účastník uskutočniť a realizovať opatrenia, aby viac nedochádzalo k prenikaniu oviec. Je vecou toho-ktorého subjektu, aký spôsob na dosiahnutie tohto cieľu zvolí. Nie je v právomoci odporcu, aby určil, ktorá z viacerých možností, ktoré by pripadali do úvahy, bude najúčinnjšia a najvhodnejšia. Je teda na ďalšom účastníkovi, aby rozhodol, ako vyhovie povinnosti, ktorá mu bola uložená rozhodnutím odporcu. Záverom krajský súd poukázal na to, že navrhovatelia mali za to, že odporca, teda mesto, ktorého obyvateľmi sú, mal využiť všetky dostupné prostriedky, aby im pomohol vyriešiť situáciu. Podľa ich názoru mohol napríklad začať bez návrhu stavebné konanie o odstránenie stavby alebo iniciovať zmenu všeobecne záväzného nariadenia. Uvedené však nie je predmetom predmetného odvolacieho konania, v ktorom súd skúma zákonnosť a vecnú správnosť rozhodnutia vydaného podľa § 5 Občianskeho zákonníka.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podali navrhovatelia včas odvolanie. Žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zmenil a napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, prípadne aby zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si na náhradu uplatnili trovy konania. V dôvodoch uviedli, že ďalší účastník od roku 2014 chová ovce od jari do jesene, pričom počas zimných mesiacov ich predáva ďalej. Nestotožnili sa s názorom súdu prvého stupňa, že pokiaľ dôjde k obnoveniu chovu oviec, pôjde o novú situáciu. Uviedli, že vždy ide o totožnú situáciu, keďže ďalší účastník chová ovce každý rok od jari do jesene. Uviedli, že ďalší účastník pokračuje v budovaní ovčiarne i keď na ňu nemal stavebné povolenie a nič nenasvedčuje tomu, že by chov oviec mienil zrušiť alebo obmedziť. Navrhovatelia poukázali na to, že dňa 13.07.2015 bola odporcovi jasne predložená petícia za odstránenie chovu oviec, teda navrhovatelia žiadali ochranu svojich práv už 4 mesiace po tom, čo ďalší účastník začal s chovom oviec.

Navrhovatelia poukázali, že boli splnené všetky podmienky na poskytnutie ochrany pokojného stavu podľa § 5 Občianskeho zákonníka. Pokojný stav bol súdu i odporcovi preukázaný. Odporca je zároveň i stavebným úradom, a teda má vedomosť o tom, že predmetná lokalita je určená na výstavbu rodinných domov. Z územného plánu mesta Trenčín - jeho záväznej časti, zmeny a doplnky č. 1 uverejnené ako súčasť platného Všeobecne záväzného nariadenia 2/2016 vyplýva, že v danej lokalite sa nepočíta s ďalšou prevádzkou poľnohospodárskeho družstva Opatová na živočíšnu výrobu, nie to ešte s chovom oviec v počte 400 kusov. Predmetná lokalita je vo všeobecne záväznom nariadení odporcu vedená ako lokalita s výstavbou rodinných domov. Rodinné domy tu boli postavené už pred začatím chovu oviec ďalším účastníkom. Pred aprílom roku 2014 sa v danej lokalite žiadne ovce v takomto počte nechovali a žiadna ovčiareň tu nikdy nebola zriadená. Do apríla 2014 v danej lokalite neboli na úrade odporcu evidované žiadne susedské spory alebo sťažnosti občanov na chov hospodárskych zvierat alebo iné zásahy do pokojného stavu. Zrejme narušenie pokojného stavu uznal i ďalší účastník a odporca ho doposiaľ nerozporoval. Ďalší účastník do zápisnice z konania miestnej ohliadky zo dňa 10.08.2015 uviedol, že „ovce smrdia a smrdieť budú“. Rovnako potvrdil, že ovce prenikajú na pozemky navrhovateľov. Navrhovatelia pred súdom preukázali, že zásah do pokojného stavu bol bez právneho dôvodu. V zápisnici z konania miestnej ohliadky zo dňa 10.08.2015 odporca uviedol: „celá lúka, ktorá je

užívaná nie je vo vlastníctve ďalšieho účastníka“. Na otázku, na základe akého právneho titulu parcely užíva práve ďalší účastník, tento uviedol, že požadovanú informáciu neposkytne. Odporca mal teda vedomosť o tom, že ďalší účastník prevádzkuje chov oviec na pozemkoch, ktoré nie sú ani v jeho vlastníctve a nepredložil odporcovi ani žiadny iný právny titul, ktorý by ho oprávňoval na užívanie pasienkov, na ktorých sa ovce pasú.

Navrhovatelia tiež predložili súdu odpoveď odporcu na žiadosť navrhovateľov o slobodnom prístupe k informáciám, kde odporca poskytol informácie: „ÚPN nie je v lokalite Opatová určená žiadna oblasť pre chov oviec v počte nad 100 ks. V tejto lokalite ani nebolo vydané žiadne stavebné povolenie alebo ohlásenie na stavbu ovčiarnie alebo hospodárskych budov a táto lokalita má slúžiť na rekreáciu a oddych.“ Z uvedeného je zrejmé, že ďalší účastník postavil ovčiareň bez stavebného povolenia a v lokalite, kde sa nepočíta s chovom hospodárskych zvierat. Na samotnom pojednávaní pred krajským súdom právny zástupca odporcu potvrdil, že na stavby ovčiarnie ďalšieho účastníka nie je ešte vydané právoplatné stavebné povolenie. Ovčiareň ďalšieho účastníka je tak stále čiernou stavbou, ktorú nie je možné objektívne tolerovať. O tomto všetkom má odporca vedomosť.

Regionálny úrad verejného zdravotníctva Odpoveďou na podnet č. k. B/2015/02394-003 zo dňa 24.06.2015 potvrdil, že: „Nakoľko bolo zistené, že chov oviec nie je podnikateľskou činnosťou ďalšieho účastníka, výkon štátneho dozoru bol zastavený.“

Navrhovatelia poukázali aj na Územný plán mesta Trenčín, platný v čase vydania rozhodnutia odporcu, vydaný vo Všeobecnom záväznom nariadení č. 1/2012 o Územnom pláne mesta Trenčín s účinnosťou od 28.12.2012

- str. 162 územného plánu: C.6.5 Regulatívy a limity zaťaženia územia pachmi:

„z hľadiska poľnohospodárskej výroby zabezpečovať v návrhovom období postupnú premenu zostávajúcich plôch bývalých PD v zastavanom území alebo v jeho blízkosti na polyfunkčné územia s výrobnou-obslužnou funkciou nezahŕňajúcou poľnohospodársku výrobu, na území mesta teda nepočítať s limitmi zaťaženia územia pachmi z poľnohospodárskej výroby.“ Samotný územný plán odporcu teda rieši nadmerné zaťaženie zastavaných území mesta pachmi z poľnohospodárskej výroby a nepočíta s nimi.

Navrhovatelia sú toho názoru, že správny súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa názoru navrhovateľov by rozhodnutie odporcu, tak ako oň žiadali navrhovatelia, nebolo rozhodnutím na plnenie ale len rozhodnutím predbežnej povahy. Práve v čase rozhodovania súdu (február 2016) ďalší účastník ešte chov oviec na sezónu jar - jeseň 2016 neobnovil. Uložením rozhodnutia predbežnej povahy mohlo byť určené, že má chov oviec zriadiť tak, aby nedochádzalo k prenikaniu zápachu nad mieru primeranú pomerom. Ak doterajší chov oviec v počte 186 ks spôsobil značný zápach do takej miery, že ho navrhovatelia cítili ako nad mieru primeranú pomerom, tak dočasné zníženie počtu oviec, napr. na 30 kusov by reálne znížilo i šírenie zápachu. Takéto rozhodnutie odporcu by bolo rozhodnutím dočasným a nie definitívnym. Ak by iný súd v civilnom konaní rozhodol inak, ďalší účastník by mohol obnoviť chov oviec v takom rozsahu, v akom mu bude umožnené alebo sa slobodne rozhodne.

III.

Odporca vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhovateľov navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že zo znenia záväznej časti Územného plánu Mesta Trenčín nevyplýva regulácia akéhokoľvek počtu chovaných zvierat, ktorých chov by v danej lokalite bol ešte prípustný. V čase vydania rozhodnutia odporcu neboli pozemky, na ktorých chová ďalší účastník ovce, regulované. Funkčné plochy boli vymedzené len podľa katastra nehnuteľností, bez výhľadu regulácie týchto plôch do budúcnosti, a teda ustanovenia záväznej časti Územného plánu mesta Trenčín tak ani nemohli byť relatívnym podkladom, v zmysle ktorého by podľa názoru navrhovateľov, mal odporca nariadiť ďalšiemu účastníkovi znížiť počet chovaných oviec, prípadne chov oviec úplne odstrániť. Rovnako ani časť Územného plánu, na ktorú poukázali navrhovatelia neoprávňovalo odporcu

v tomto konaní skúmať mieru obťažovania pachmi alebo inými imisiami z chovu zvierat a určovať v akom počte chovaných zvierat tieto imisie prekračujú mieru primeranú pomerom. Navyiac ani z vyjadrení navrhovateľov nie je zjavné, aký chov zvierat by bol prijateľný ako neobťažujúci, keď pri podaní návrhu požadovali chov oviec úplne zakázať, následne po vyhlásení rozhodnutia požadovali znížiť počet chovaných oviec na 10 a v odvolaní podanom proti rozsudku krajského súdu príkladom navrhujú ako riešenie predbežnej povahy zníženie počtu chovaných oviec na 30 kusov. Odporca naďalej trvá na tom, že na rozhodovanie o primeranosti obťažovania zápachom a hlukom z chovu oviec nie je príslušný, keďže by v tomto prípade musel skúmať, či skutočne dochádza k obťažovaniu týmito imisiami nad mieru primeranú pomerom, a teda či dochádza k zásahom do subjektívneho práva. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžo/19/2010. Odporca tiež poukázal na to, že ďalší účastník počas miestnej ohliadky uviedol, že susedné parcely užíva na základe ústneho súhlasu vlastníkov.

V súvislosti s námietkou navrhovateľov, týkajúcou sa stavebného povolenia pre stavbu ovčince odporca uviedol, že stavby postavené bez stavebného povolenia a ich dodatočné povolenie alebo nariadenie ich odstránenia je oprávnený riešiť stavebný úrad, v tomto prípade mesto Trenčín pri prenesenom výkone štátnej správy. Prenesený výkon štátnej správy a postupy stavebného úradu v zmysle zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 50/1976 Zb.“) nemôžu byť nahradené rozhodovaním o ochrane pokojného stavu podľa § 5 O.z., ktoré je rozhodovaním v konaní pri výkone samosprávy mesta. Zároveň ani skutočnosť, že pri chove oviec ďalší účastník používa stavby vybudované bez stavebného povolenia, nie je dôvodom, na základe ktorého by bol odporca v konaní podľa § 5 O.z. oprávnený nariadiť odstránenie chovu oviec alebo zníženie počtu chovaných oviec, o to viac, že len samotným vybudovaním stavieb nedošlo k zásahu do pokojného stavu.

Na záver odporca poukázal na skutočnosť, že v čase rozhodovania krajského súdu ďalší účastník ovce nechoval, a teda zásah do pokojného stavu bol odstránený. Hoci ďalší účastník uviedol, že s chovom oviec opätovne plánuje začať na jar, v čase rozhodovania krajského súdu nebolo zjavné, či tento zámer bude skutočne realizovaný a v akom rozsahu, a teda či dôjde opätovne k prípadnému obťažovaniu navrhovateľov pachmi, hlukom a ďalšími imisiami spojenými s chovom oviec. Požiadavka navrhovateľov, v zmysle ktorej rozhodnutím predbežnej povahy mohlo byť určené, že ďalší účastník má zriadiť chov oviec tak, aby nedochádzalo k prenikaniu zápachu nad mieru primeranú pomerom, t.j. znížením počtu oviec napríklad na 30 kusov, je v rozpore s právomocou odporcu v konaní podľa § 5 O.z. V čase prejednávania veci odporcom, kedy ďalší účastník choval cca 186 kusov oviec, by vydanie rozhodnutia o znížení počtu oviec bolo rozhodnutím konečným, ktorého navrátenie do pôvodného stavu v prípade odlišného rozhodnutia súdu, by bez majetkovej ujmy nebolo možné. Z dikcie § 5 O.z. však jednoznačne vyplýva, že právomoc odporcu je obmedzená na predbežné zakázanie zásahu alebo predbežné uloženie povinnosti obnoviť pôvodný stav, a teda na nariadenie zníženia počtu oviec, resp. na nariadenie odstránenia ovčiarne v rámci tohto správneho konania, odporca nie je oprávnený. Zároveň by takéto vydané rozhodnutie ani neposkytlo navrhovateľom ochranu v prípade, ak by sa ďalší účastník v nasledujúcej sezóne rozhodol obnoviť chov oviec, keďže ak ďalší účastník ovce na dotknutých pozemkoch chovať prestal, odpadol rušivý zásah do pokojného stavu, ktorému mala byť poskytnutá ochrana v zmysle § 5 O.z. Ak by aj došlo k obnoveniu chovu oviec, de facto pôjde o novú situáciu, kedy môže dôjsť k vzniku nového rušivého stavu, na ktorý sa však nevzťahujú rozhodnutia vydané pred vznikom nového pokojného stavu bez rušivého zásahu, a ktoré tak môže byť len predmetom nového konania podľa § 5 O.z.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke

najvyššieho súdu www.nsud.sk <, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Z obsahu administratívneho spisu senát najvyššieho súdu zistil, že dňa 14.07.2015 začal správny orgán na návrh navrhovateľov konanie vo veci zrejmeho zásahu do pokojného stavu, ktorý mal byť vyvolaný chovom oviec v počte cca 186 ks na pozemkoch parcely reg. C, parc. č. 2232, 2227/1 a 2213 ďalším účastníkom. Navrhovatelia dovtedy neúspešne iniciovali konania pred Regionálnym úradom verejného zdravotníctva Trenčín, Regionálnou veterinárnou a potravinovou správou Trenčín, Mestom Trenčín ako stavebným úradom v záujme obmedzenia chovu oviec. Z podanej žiadosti vyplynulo, že chov oviec obmedzuje navrhovateľov pri užívaní ich nehnuteľností pachom, zvýšeným počtom múch a hmyzu, prenikaním chovaných zvierat na pozemky vo vlastníctve navrhovateľov a obavou z možného šírenia ochorení, najmä kliešťovej encefalitídy. V priebehu správneho konania bola dňa 10.08.2015 vykonaná na predmetných parcelách miestna ohliadka.

Podľa § 5 O.z. ak došlo k zrejmej zásahu do pokojného stavu, možno sa domáhať ochrany na obci. Obec môže predbežne zásah zakázať alebo uložiť, aby bol obnovený predošlý stav. Tým nie je dotknuté právo domáhať sa ochrany na súde.

Podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Právna ochrana podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka je formulovaná ako predbežná a správny orgán pri jej poskytovaní nevyhlasuje ani nevytvára právny stav, ale stav pokojný - teda určitý konkrétny faktický stav. O právnom stave potom rozhoduje súd (napríklad v občianskom súdnom konaní). Úlohou správneho orgánu je urýchléné poskytnutie ochrany pred zrejým zásahom do posledného pokojného faktického stavu a zabezpečiť poriadok a klud. Konanie podľa § 5 Občianskeho zákonníka prebieha podľa režimu Správneho poriadku. Predbežnosť rozhodnutia podľa ustanovenia § 5 Občianskeho zákonníka teda nespočíva v predbežnej povahe v rámci správneho konania, ale jeho predbežnosť spočíva vo vymedzení vzťahu k možnému súdному konaniu a rozhodovaniu (z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžo/208/2009 zo dňa 12.01.2010).

Obec pri rozhodovaní podľa § 5 O.z. vychádza z posledného pokojného stavu, ktorý predchádzal zrejmej zásahu. Zmysel tejto ochrany, ktorú poskytuje obec spočíva tom, že ide o predbežnú ochranu pokojného stavu, ktorú urýchléné poskytuje najbližší kompetentný orgán. Rozhodnutie vo veci samej však prislúcha až súdu v konkrétnom občianskoprávnom konaní na návrh niektorého z účastníkov daného právneho vzťahu. Obec pri poskytovaní ochrany podľa § 5 O.z. nie je oprávnená skúmať právo, právny stav ani právne vzťahy, keďže ide len o faktický pokojný stav a zásah doň. Subjekt takéhoto právneho vzťahu sa môže následne domáhať ochrany na súde, pričom súd nie je v občianskoprávnom konaní viazaný rozhodnutím obce podľa § 5 O.z. Obec skúma skutočnosť, či tu existoval faktický pokojný stav pred zásahom a uskutočnenie zrejmej porušenia pokojného stavu. Ak súd rozhodne v občianskoprávnom konaní vo veci samej, rozhodnutie obce už stráca účinnosť a právne vzťahy medzi účastníkmi konania sú upravené rozhodnutím súdu, keďže takéto rozhodnutie má väčšiu právnu silu ako rozhodnutie obce.

Predpokladom pre postup podľa § 5 Občianskeho zákonníka nie je riešenie dlhodobých susedských sporov, ale riešenie pokojného stavu, ktorý sa tu vytvoril a nerušene trval počas takej dlhej doby, ktorú možno považovať za stav pokojný. Vyžaduje sa určitá stálosť, t.j. stav, ktorý sa dotknutými osobami mlčky alebo výslovne akceptoval. O zásah do pokojného stavu pôjde v tom prípade, keď do neho bude

zasiahnuté náhlym svojpomocným konaním. (Segeč, M.: Rozhodovanie správnych súdov vo veciach obchodeného a občianskeho práva; Justičná revue, 65, 2013, č. 8-9, s. 1098 - 1111).

Orgány štátnej správy pri poskytovaní právnej ochrany podľa § 5 O.z. neskúmajú právne otázky, t.j. či skutočne došlo k zásahu do cudzieho subjektívneho občianskeho práva, či sa tak stalo protiprávne alebo v súlade s právom atď., keďže nejde o spor o právo. Ich úlohou je len poskytnúť v skrátenom konaní právnu ochranu pred zrejším zásahom do posledného pokojného stavu, a teda faktického stavu, a tak zabezpečiť medzi dotknutými osobami poriadok a pokoj. (z uznesenia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 183/01 zo dňa 29.05.2001).

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. k úplným a výstižným dôvodom uvedeným v rozsudku prvostupňového súdu, s ktorými sa stotožňuje, dodáva:

V prvom rade je potrebné podotknúť, že v konaní podľa § 5 O.z. sa neskúmajú právne otázky, správny orgán nie je oprávnený skúmať, či ten, ktorý zasiahol do pokojného stavu konal v súlade s právom alebo protiprávne. Poskytuje sa len ochrana pred faktickým, zrejším zásahom do pokojného stavu. V danej veci možno pokojný stav charakterizovať ako stav, keď na cudzie, susedné pozemky nedochádzalo k prenikaniu oviec a susedia neboli obťažovaní ďalšími imisiami spojenými s chovom oviec. Správny orgán v konaní podľa § 5 O.z. nemohol skúmať, či ďalší účastník má príslušné povolenie na chov oviec, či stavby súvisiace s chovom oviec boli postavené na základe stavebného povolenia. Svojich práv sa v tomto smere môžu navrhovatelia domáhať cez civilný proces, podnetom na prokuratúru a pod., avšak nie v konaní podľa § 5 O.z. V tomto konaní nebolo možné ani začať bez návrhu stavebné konanie o odstránenie stavby alebo iniciovať zmenu všeobecne záväzného nariadenia, tak ako sa domáhali navrhovatelia. Správny orgán konal v rámci svojich právomocí a prikázal ďalšiemu účastníkovi v lehote 15 dní odo dňa právoplatnosti administratívneho rozhodnutia zabezpečiť, aby nedochádzalo k prenikaniu oviec na pozemky navrhovateľov.

Navrhovatelia sa domáhali, aby rozhodnutím bolo určené, aby ďalší účastník zabránil prenikaniu zápachu nad mieru primeranú pomerom na ich pozemky, najmä znížením počtu chovaných oviec napr. na 30 kusov. V tejto súvislosti senát Najvyššieho súdu SR poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 79/01 zo dňa 30.06.2004: „Ústavný súd už vyslovil právny názor, že aj v právnych vzťahoch, ktorých predmetom je zvieratá, sa zaručujú základné práva a slobody oprávnených osôb. Majetok, ktorý je predmetom ochrany zaručenej podľa čl. 20 ústavy, zahŕňa nielen veci, ale aj práva a iné majetkové hodnoty. Preto zvieratá podľa okolností právneho vzťahu môže mať aj povahu objektu práva vlastníť majetok zaručeného podľa čl. 20 ústavy (II. ÚS 19/97).“ Správny orgán by prekročil rozsah svojej právomocí, ak by prikázal ďalšiemu účastníkovi chovať presne určený počet oviec. Taktiež aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/141/2012 zo dňa 27.09.2012 vyplýva, že absolútny zákaz chovu akýchkoľvek hospodárskych zvierat by bol v rozpore s čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky.

Vzhľadom na uvedené, senát najvyššieho súdu napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že navrhovateľom, ktorí nemali v odvolacom konaní úspech nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 250k ods. 1 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. Ďalšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania nevznikli a ani mu zo zákona nepatria.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.